

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/88/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8413205142
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8413205142.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Romana Tótha a JUDr. Jozefa Škraba v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Gröslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, jej menom doc. JUDr. Bratislava Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 2C/208/2013-27 zo dňa 31.1.2014, jednomyseľne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu, a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch tohto rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobca uplatnil proti žalovanej nárok na zaplatenie sumy 125,- eur z titulu majetkovej škody a sumy 1.045,- eur z titulu nemajetkovej ujmy. V návrhu uviedol, že ako oprávnený subjekt podal návrh súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 7530266 dlžníkom O. T., pričom exekučné konanie bolo vedené pod sp.zn. EX 11122/2010. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie Okresnému súdu Poprad spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd túto žiadosť prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, v zákonom stanovenej dobe. Žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2011, a tiež v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom zdôraznil, že sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi, tzn. povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Poukázal na skutočnosť, že disponuje exekučnými titulmi a rozsudkami Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č.244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Podľa odbornej literatúry vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie resp. zmiernou schváleným sa rozumeli rozhodnutia o pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce, a vyhlášky č. 42/1975 Zb. s tým, že prejednávane a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 1.2.1991 zrušené, avšak rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery ostali aj naďalej vykonateľné, pričom ide o úplne iný právny inštitút ako rozsudok Rozhodcovského súdu, ktorý je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a neskôr Exekučného poriadku. Poukázal, že v exekučnom konaní vedenom podľa označených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho

exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie Rozhodcovského súdu. Napokon poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.2.2002 do 31.5.2010. V tomto prípade sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi tzn. Exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu, alebo rozhodnutie rozhodcovského súdu, alebo napríklad notárska zápisnica. Žalobca uviedol, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a vykonanie exekúcie až dňa 1.8.2011, a to rozhodnutím o poverení teda došlo k omeškaniu viac ako 19 mesiacov, pričom neexistovala okolnosť, ktorá by neumožňovala exekučnému súdu postupovať sústredene a bez zbytočných prieťahov. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR.

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že majetková škoda bola požadovaná vo výške 125,- eur a predstavovala náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere, a ďalej nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 1.045,- eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý je dôsledkom nesústredenej činnosti súdu a to takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv.

Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Ďalej poukázal aj na ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, a to neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa, v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstva, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

V ďalšom žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalovaný vo vyjadrení na návrh žalobcu poukázal na zmatečnosť podania, keď v žalobe nie je uvedená spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné údaje, ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody, žalobca odkazuje na exekučný spis, čím dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keď nie je zrejmé, či si uplatňuje túto z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní, žalobca neuviedol aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, v druhom rade žalovaný mal za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Poukázal na to, že dňa 23.4.2012 boli mu doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a vzhľadom na to, že dňa 27.9.2012 bola okresnému súdu doručená žaloba vo veci, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Ide teda o predčasne uplatnený nárok. Žalobca pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody neposkytol žiadnu súčinnosť, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne

prerokovať nárok na náhradu škody. Ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

Žalovaný vo svojom vyjadrení zdôraznil, že v danom prípade nemôže ísť o zodpovednosť z titulu nesprávneho úradného postupu, ale ani z titulu nezákonného rozhodnutia. K otázke existencie prieťahov v konaní žalovaný poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, a konštatoval, že žalobca nepreukázal, žeby podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, alebo právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či Ústavného súdu SR, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom, tento sa v niektorých prípadoch o škodu musel dozvedieť v období pred dňom 23.4.2009, teda v prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku začala plynúť od 1. dňa po uplynutí zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, a uplynula po troch rokoch od tohto dňa. Vzhľadom na uvedené žalovaný vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009, t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

K uplatnenej škode žalovaná uviedla, že žalobca v konaní mal produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke, pričom tento nepreukázal ani vznik, ani výšku škody a jeho nároky sú hypotetické.

Pokiaľ sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.045,- eur, žalovaná uviedla, že tak vznik nemajetkovej ujmy, ako aj to, že by sa mala uhrádzať v peniazoch, preukázané nebolo. Pri uplatňovaní tohto nároku, to, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, treba preukázať a v tejto súvislosti poukázala na viacero Nálezov ústavného súdu, a tiež na rozdiel pri vzniku nemajetkovej ujmy medzi fyzickými a právnickými osobami. Poukázala na rozhodnutie NS ČR 30Cdo/675/2011.

V ďalšom poukázala na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných, a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si tento uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Taktiež žalovaný poukázal na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, a nestačí ak je iba sprostredkovaný.

Ďalej súd prvého stupňa v dôvodoch rozsudku poukázal na to, že zo spisu Okresného súdu Poprad súd sp.zn.: 7Er/439/2010 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená 4.10.2010, dňa 15.10.2010 bolo konanie čiastočne zastavené, 30.6.2011 bolo odvolacie konanie zastavené uznesením Krajského súdu v Prešove. Dňa 1.8.2011 bolo vydané poverenie.

V ďalšom súd citoval čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ďalej ustanovenie § 3 ods. 1, ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a), ustanovenie § 9 ods. 1, 2, 4, ustanovenie § 15 ods. 1, ustanovenie § 16 ods. 4, ustanovenie § 17 ods. 1 až 3, ustanovenie § 19 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej ustanovenie § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z.z., ustanovenie § 44 ods. 8, ustanovenie § 243 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a konštatoval, že vykonaným dokazovaním hodnotiac tieto jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žalobe nemožno vyhovieť.

K procesnej námietke žalovanej o zmätočnosti podania žalobcu súd uviedol, že žaloba má náležitosti v zmysle § 42 a § 79 O.s.p., pretože z petitu žaloby je zrejmy uplatnený nárok.

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu a to tým, že Okresný súd Kežmarok podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v zákonnej lehote nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

Žalovaná vzniesla námietku premlčania každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009.

Súd vzhľadom na obsah spisu dospel k záveru, že premlčacia doba žalobcovi neuplynula. Ďalej uviedol, že v exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov v konaní. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je účinné od 1.1.2013, avšak aj keď žaloby boli podané vo veci v roku 2012 predmetné ustanovenie dopĺňa a vykladá ustanovenie § 9 ods. 1 predmetného zákona, preto je ho možno aplikovať aj pri uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pred 1.1.2013. O namietaných prieťahoch v konaní sa nevedelo konanie pred Ústavným súdom SR, nevedelo sa disciplinárne konanie, nebolo vydané právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Súd v konaní o uplatnenom nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom nie je oprávnený posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Žalobca teda z hľadiska predpokladov zodpovednosti za škodu nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, a neunesol dôkazné bremeno, ani pokiaľ ide o ďalšie predpoklady, a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

Z týchto dôvodov potom návrh žalobcu zamietol.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., tak, že úspešnej žalovanej trov nepriznal, keďže jej tieto nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol tento zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, a ďalej, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a nakoniec, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tieto dôvody bližšie rozviedol v odvolacích námietkach, ktoré sa týkali aplikácie novej úpravy § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Tu žalobca zásadne namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci, na základe novej právnej úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. V právnom štáte, a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku, až po vzniku právnej skutočnosti, a potom čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok nesprávnosť súdneho rozhodnutia. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z., a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalšia odvolacia námietka sa týkala otázky trvania stavu právnej neistoty, ktorú súd vôbec nevysvetlil. Posledná odvolacia námietka sa týkala zachovania zákonnej lehoty stanovenej v ustanovení § 44 ods.2 O.s.p..

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v medziach, ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav, a vyvodil z neho aj správny právny záver, preto odvolací súd aj vo svojom rozhodnutí v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, avšak na zdôraznenie ich správnosti považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 1.1.2013, podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinností urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo v zbytočných prietahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Treba v tejto súvislosti zdôrazniť, že nejde o právú retroaktivitu, ale v tomto prípade o nepravú retroaktivitu, a pri tejto zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny, aj tých práv, alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy, a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (viď. uznesenie NS SR z 29.6.2010 sp.zn. 4Cdo/98/2010). Teda je zrejmé, že táto nová právna úprava neneguje účinky nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v porušení povinností urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, ale len umožňuje posúdiť presnejšie podmienky, z akých je treba vychádzať pri skúmaní tejto právnej skutočnosti.

Ak teda táto podmienka, ktorú zákon uvádza v ustanovení § 3 ods. 1 písm.d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a o zmene niektorých zákonov nie je splnená, potom nemôže súd takémuto návrhu žalobcu vyhovieť.

Pokiaľ ide o ďalšie dve odvolacie námietky, ktoré sa týkali otázky trvania stavu právnej neistoty a dodržania zákonnej lehoty v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku so zreteľom na vyššie uvedené dôvody sú právne irelevantné. Navyše na riešenie týchto otázok nebolo rozhodnutie súdu prvého stupňa založené.

V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, avšak trovy mu nevznikli, preto mu ich náhrada priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.